

for at holde Gudstjeneste h'v'er Søndag, hvilket vistnok ikke kan siges at være formeget; det er en Selvfølge, at han beholder fri Befordring. Under Forudsætning af, at det høitærede Thing maatte være villigt til at tilstaae disse 200 Rb. Tillæg, tør jeg gjøre Regning paa, at man ikke vil afsnappe Kirkefangeren de 20 Rb.; Regjeringen har nemlig foreslaaet bevilget 120 Rb., hvilket Udvalget har foreslaaet nedfat til 100 Rb. Der er med Hensyn til Kasserertjenesten ved Sindsfhygeanstalten gjort den Bemærkning af det ærede Udvalg, at det ikke kunde billige, at Kassererforretningerne forenedes med Bogholderertjenesten, men at det hellere maatte være Forvalteren, der kom til at udføre dem. Ingen skal være villigere end jeg til at erkjende, at det ikke er principmæssigt, at Kasserer- og Bogholderforretningerne forenes i een Person, men det er min fulde Overbeviisning, at man i dette Tilfælde vil handle rigtigt ved at afvige fra det Principmæssige, og at man vil komme til et i praktisk Henseende bedre Resultat ved at lade disse Forretninger her besørge af Bogholderen istedetfor af Forvalteren. Forvalteren er den Person, der nærmest bestyrer Stiftelsens Deconomi; han er den, der besørger Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Indkjøb og Leverancer, og han meddeler Tilstaaelse for, at rigtig Aflevering har fundet Sted, og at det, der har været Gjenstand for Aflevering, har været gode Værer. Jeg troer derfor, at det er meget utilraadeligt med Hensyn til den Control, det er ønskeligt at kunne have, at lade Forvalteren i Forbindelse med de Forretninger, han har ved Indkjøb og ved Godkjendelse af det, der der bliver leveret, tillige være den, der skal betale de indkommende Regninger. Jeg troer, det er en Vei, det ikke er heldigt at komme ind paa, saaledes at lade Forvalteren være den, som skal betale de indkomne Regninger over det, hvorom han selv har sluttet Handel; jeg mener, at det hellere maatte være hos en anden Person, i nærværende Tilfælde hos Bogholderen. Man vil gjøre den Indvending: ja, men saa er Bogholderen den, der kommer til at kontrollere sig selv; ganske vist, men hvad der her er Spørgsmaal om, er virkelig af saa liden Betydning med Hensyn til Forholdet mellem Kasserer- og

Bogholderertjenesten, at det neppe vil kunne fremkalde Betænkelighed at ordne det paa den af Ministeriet foreslaaede Maade. Der kan, saaledes som Sindsfhygeanstalten er indrettet, ikke være Spørgsmaal om en større Indtægt end imellem 2 a 3000 Rb. maanedlig; desuden stiller Kassereren Caution, og saaledes vil man, idet en Underbalance lettelig vil kunne opdages ved Revisionen, ikke løbe nogen Fare ved at lade Bogholderen være den, der controllerer sig selv. Det vil ogsaa være gavnligt med Hensyn til Forvalteren, at Kassererforretningerne ere hos Bogholderen; ere de nemlig hos Forvalteren, komme ogsaa alle Bilag til Regningerne til at være hos ham, idet Bogholderen da kun modtager alle Anviisninger og ialtfald kun de enkelte Regninger; men derved vil han ikke sættes istand til at føre den Control, som ellers var mulig, hvis han tillige var Kasserer og saaledes kom til vedblivende at være i Besiddelse af Dvitteringer og Bilag. Medens der saaledes er særdeles liden Risiko ved at opgive det i sig selv Principmæssige og derefter lade Bogholderen overtage Kassererforretningerne, kan man paa den anden Side komme til — saaledes kunne idetmindste Forholdene stille sig med Hensyn til en eventuel Forvalters Personlighed — at løbe en meget stor Risiko ved at lade Forvalteren være den, der skal udbetale sine egne Regninger. Det forekommer mig heller ikke at være ganske billigt, naar Udvalget siger, at Forvalteren trods den Udvidelse af Anstaltens Virksomhed, der vil finde Sted fra 1ste Juli næste Aar, uden Vanskelighed vil kunne overtage Udførelsen af Kassererforretningerne uden nogen egentlig Godtgørelse; thi hans Forretninger ville vistnok derved blive forøgede meget betydelig.

Foruden de Erindringer, jeg allerede har tilladt mig at gjøre med Hensyn til Kassererforretningernes Overdragelse til Forvalteren, er der endnu en anden Omstændighed, som vist ogsaa fortjener at komme i Betragtning, den nemlig, at naar Anstaltens Virksomhed udvides i en saa høi Grad, som det vil blive Tilfældet, ligger det i de Forretningers Natur, som Forvalteren har, at han idetmindste en meget stor Deel af Dagen maa bevæge sig udenfor An-